

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 183.

Femte Session.

55de Møde.

Løverdagen den 17de December.

(Fortf.)

Rosenørn (fortf.): Vi maae navnlig see, hvorledes denne Sag er stillet i de forskjellige Forsatningsforslag, som ere forebragte, og da er den jo stillet ganske forskjellig, ja, aldeles modsat i det Forsatningsforslag, som er forelagt for Kongeriget's Vedkommende, og det, der er forelagt f. Ex. for Slesvig. Efter Forsatningsforslaget for Kongeriget § 26 skal man nemlig fra de Indtægter, som komme ind her i Kongeriget, først fradrage Fællesudgifterne, og kun hvad der bliver tilbage beholder man; efter den slesvigiske Forsatning skal man derimod gaae i ganske modsat Retning; der skal man fra de slesvigiske Intrader først fradrage alle slesvigiske Udgifter, alle de Udgifter, som Regjeringen har Myndighed til at lade betale som slesvigiske, og denne Myndighed kan være meget ampel, og af det, der saa bliver tilbage, skulle de 17 pCt. af Fællesudgifterne udredes, og, naar der ikke er nok, saa skal det Dvrige lignedes, idet den slesvigiske lovgivende Forsamling fatter en særlig Beslutning om Udredelsesmaaden. Jeg har nu ikke Noget imod, at man saaledes paa en Maade har opstillet Kongeriget som Entreprenur for Fællesudgifterne, saasom til Hæren, Flaaden og Diplomatiens, medens de andre Landsdele derimod først afholde deres egne Udgifter og senere dække deres Andeel i Fællesudgifterne, saaledes, at naar der ikke er Noget i Kassen, skal Udskrivning finde Sted, men denne Udskrivning fordrer Samtykke. Men det vil jo paa denne Maade sandsynligviis oftere blive Tilfældet, at Kongeriget kommer til at udgive store Summer til Fællesudgifter, og

ikke kan faae dem godtgjorte fra de andre Landsdele. Hvorledes skal de da dækkes? Man maa gjøre Laan; thi deri har den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) taget feil, at Fællesstaten ikke skulde kunne gjøre Laan. Men man kan ikke blive ved at leve af Laan. Altsaa er der kun to Veie at gaae, enten maa man reducere Fællesudgifterne, og det er naturligviis det, man først vil gjøre, reducere Armeen og Flaaden, ved indtrædende Dødsfald nedsætte Civilisten og Apanagerne o. s. v., fortsagt man søger at bringe det dertil, at man kan dække alle Fællesudgifterne med Fællesindtægterne; men Statsgjælden kunne vi ikke reducere, den skulle vi betale, og i ethvert Tilfælde er det ikke saa ganske vist, at det lykkes os at gjøre disse andre forskjellige Reductioner. Naar det altsaa ikke lykkes os, saa maae vi dog til Slutningen komme dertil, at Fællesstaten maa kunne paaligne en Skat for hele Monarchiet, og det, som vi for Tiden gaae ind paa at indrømme den, nemlig Soldbetsatningen, er jo i sig selv ikke Andet end en Anvendelse i det enkelte Tilfælde af en saadan Betsatningsmagt. Om der nu, — jeg vil ikke sige, at det er sandsynligt eller let at naae — i Fremtiden skulde fremkomme en anden Maalestok til at hævde Skatter efter, som man kunde benytte for Fællesstaten, hvorfor skulde man da ikke kunne bruge den til at dække disse Fællesudgifter med. Jeg kan virkelig ikke see Andet, end at man overfører Fællesstatens Livsaare ved at berøve den enhver Betsatningsmagt udenfor disse enkelte Tilfælde, som nu finde Sted. Vil man indskrænke sig til Sold- og Postbetsatningen, fordi de staae i Forbindelse med de andre Forhold til andre Stater, saa møder man strax den Indvending: Hvorfor skal Fælles-